

ȘCOALA CRIMEEI

GAZETA DE FRONT PENTRU OSTASII DIN CRIMEEA

GESTUL UNUI VITEAZ

Războiul pe care-l ducem în Răsărit de aproape trei ani, ne-a dat prilejul istoric să verificăm în mod cert virtuțile acestui Neam de viteji.

Înfratiti în același gând și în aceeași dorință, ofiteri și ostași din toate straturile sociale, fac zid de apărare darza pentru apărarea hotarelor noastre sfinte și pentru păstrarea integrității ființei naționale.

De un curaj fără seaman și de o rezistență fizică și morală ne mai întărită, luptătorii noștri ne asigură prin lupta lor, liniștea de a putea munci pentru ei și pentru țară.

Strălucitele fapte de arme și dăruirea totală pe altarul de jertfă al Patriei sunt marturiile cele

mai evidente pe cari braviștii noștri luptători le aduc Neamului românesc și darzenia dădica.

Acolo, departe, ostasii lănga ostas, cu ochii mereu spre inamic, vanjosi noștri ostasii, jalonează drumul unei noi lumi.

La toate capcanele, vicisugurile rețele de nimicire și actelor de barbarie, luptătorii noștri răspund printr-o luptă, cavalerască, eroică, dreaptă.

Sufletul românesc nu este calit la școala urii, el se dogorește la jăral preceptelor creștine și crezul omeniilor.

Faptele creștinești pe care le-au făcut ostasii noștri în țara sufletelor aspre ca gerul siberian, vor rămâne pentru poporul dela răsăritul hotarelor noastre ca ne-

terose zăpise de bunătate și darzenie românească.

Vorbind despre darnicia și bunătatea proverbială românească, îmi vine în minte gestul capitănelui N. Dabija, viteazul dela Jusuia, Oțereica și Perekop, care a donat pe tot timpul războiului, venitul lotului său de 25 hectare ce i s'a atribuit în calitate de cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul”, urmând ca acest venit să fie împărțit în mod egal familiilor a 5 eroi din compania lui, Reg. 38 Infanterie.

Între acest brav ofiter și ostasii lui dragi, cu care a biruit în atâtea situații grele, s'a cimentat o legătură sufletească atât de puternică, încât ea nu putea fi sfărâmată niciodată.

Gestul acesta de înaltă ținută morală, făcut pentru 5 familii care au pierdut ocrotirea și căldura sufletească a celor cinci eroi, de valoare sufletească mare al unor oameni dintre noi, pe care nu-l putem egala niciodată.

Asemenea gest pilduitor ar trebui să servească multora ca un îndreptar.

Cu astfel de oameni care pe front își fac cu prisosință datoria iar față de cei încercați astfel de acte, nu putem decât să ne mandrim, dar să ne străduim să fim la înălțimea înțelegerii vremurilor pe care le străbatem.

Ce frumos ar fi!

Ar. Gheorghitescu

OFITERI GENERALI decorati cu ordinul „MIHAI VITEAZUL” Cl. II-a

Prin Înaltul Decret No. 382 din 1944, s'a conferit ofiterilor generali din Armata Română, următoarele decorațiuni de război.

ORDINUL MILITAR „MIHAI VITEAZUL” Cl. II-a

Generalului de Armată DUMITRESCU PETRE pentru a dela începutul războiului se afla la comandă unei Armate, menținând cu energie, vigoarea morală și fizică a trupelor din subordinea sa.

În aceste condițiuni, reușite operațiuni din Cubă și acțiunea victorioasă dela Eltingen și Kerci și-au avut imboldul moral, în îndemnul și pilda Generalului de Armată Dumitrescu Petre.

Generalului de Brigadă MOCIULSCHI LEONARD, dela începutul războiului, fiind neconținut pe front, s'a distinș prin exemplul său personal, destoinicia și darzenia cu care a comandat unitățile de vânători de munte.

A dat dovada în toate acțiunile, nu numai de o conducere deosebit de valoroasă, dar și de un curaj excepțional binerecunoscut.

A contribuit cu batalioanele sale la victoria dela Kerci și Mitridate.

ORDINUL „ȘTEAUA ROMÂNIEI” cu spate în gradul de MARE OFITER cu panglica de VIRTUTE MILITARĂ — Generalului de Corp de Armată SCHWAB HUGO, pentru fapte de arme savarsite în războiul contra Rusiei Sovietice.

DISCURSUL D-LUI CHURCHILL

BERLIN. — Recentul discurs al d-ului Churchill prezintă două aspecte: rezerva și devotament față de Soțete. El a spus că niciodată n'a declarat că anul 1944 va fi decisiv, în contradicție cu discursurile anterioare. Asupra operațiunilor din Italia s'a arătat dezinteres. Relativ la al doilea front a subliniat numai contribuția din Italia și alte părți, socotind că asta e suficient. Pentru prima dată, făcând bilanțul pierderilor dela începutul războiului a arătat că marina comercială are 41.000 și aviația 49.000 morți. Marturisind că Anglia a salvat Sovietele în timpul crizei, nu le contesta sacrificiile. În concluzie a declarat că războiul de baza va fi tot cel aerian.

A CAZUT UN CALARET

de Serg. I. R. GRUIA FLORUTIU
reporter de război (S. M. P.)

Viata de front, cu firele-i teșute în fata morții, trăia în comandanți și ostasii, o comunitate unică. Deasupra tuturor celor cuprinsi între liniile de armă ghim-pate și spatele câmpului de bataie atârna implacabil o sabie a lui Damocles, ce se poate declanșa din vâzduh, de pe pământ, în orice clipă trecând în neființă, pe oricine, fără deosebire. În zilele lor bat cu aceeași emoție în furtunile luptei, iar gândurile, abuciumul și dorurile se împartasesc reciproc întărind definitiv această legătură sufletească. De aceea, pierderea unuia lăsa în jurul celor rămași un gol ce nu se umple niciodată.

Acest sentiment l-am avut, la escadronul de vânători calari, pe care l-a comandat, pana în cessul morții, Locotenentul Armandu Ioan, un calaret desăvârșit și brav, peste al cărui proaspăt mormant, cununile de flori ale recunoștinței n'au prins a se ușa încă. La postul de veghe din munții Crimeei, în clipe de răgaz, calareții povestesc de aprigele lupte, de comandanții al cărui suflet a rămas între ei pentru totdeauna.

De el se leaga toate amintirile, începând dela prima zi de război. Atacul vigoaros împotriva pichetului de grăniceri bolșevici dela Bilca. Întărirea pana în apropierea Storojiaetului, oras în care a pus cel dintăiu piciorul, sub barajul neigător al artileriei inamice. De acolo spre Cernăuți, pe dealul Camenca, atunci când comandanții cade ranit în mâinile lui vigoaroase destinaul neînfricabilor calareti. Și, de actuale, fiecare zi de luptă, în iureșul victorios al escadronului. În goana câinilor trece Nistrul urmăriind însemnul ce se retragea

de pe câmpiile întinse ale Transnistriei.

Ziua de 26 Iulie 1941 va rămâne nesteară în amintirea tuturor. Escadronul primise misiunea să facă legătura cu o divizie de infanterie. În fata satului Tîbulevca, după o puternică pregătire de artilerie sovietică trec la contraatac, cu care de luptă, reușind să facă o spartură în front. Monstrii de oțel produc panica. Pericolul amenința întregul escadron. Atunci, dându-și seama de gravitatea situației, cu un avant nebun, Lt. Armandu Ioan sare din sant, cu o sticlă de benzină în mână și da foc primului car. Pilda lui salvatoare e urmată cu același elan, și vânătorii calari inseriu una din marile lor biruinți. În valtoarea luptei este ranit la picior, dar rămâne acolo pana la restabilirea situației. Aceasta faptă de arme îi aduce rasplata primei decorații, „Șteaua României”.

În ziua de 9 Octombrie 1941, când rușii sunt încercuți la Est de Novô-Poltava, în avangarda cu o grupa de mitraliere patrunde în dispozitivul inamic și deslănțuind un foc puternic de surpriza îi zapacește. Peste 500 de prizonieri și un numeros material de război capturat sunt fractul îndrăzneței acțiuni, pentru care e decorat cu „Șteaua României”.

Luptele din Cubă, de pe Dolgaja, Krenest, valea Lipki, Bacankaja și altele, îl găsesc tot atât de aprig și vitejia sa stăruie admirativă camarazilor germani, a căror pretuire e concretizată prin conferirea „Crucei de Gier”.

(Continuare în pag. II-a)

LA ASALT

Infanteristii romani in luptele dela Perekop

